

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Раднево, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20225520100181 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 200 КТ във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на ПЛ. Д. П. срещу Рудник „Трояново-1“, клон на „Мини Марица изток“ ЕАД, с която се предявява осъдителен иск с правно основание чл. 200 КТ във вр. чл. 52 ЗЗД. Ищецът твърди, че въз основа на трудов договор е работил в Рудник „Трояново-1“ на длъжността „тракторист – до 100 к.с.“ в звено „Вторични суровини“. Твърди, че на 27.08.2020 г. около 16,50 часа изпълнявал трудовите си задължения в района на ЗС-1201 в участък РТНК-2, където управлявал трактор „Булгар ТК-80“ с вътрешнорудничен номер 715, с монтирано повдигателно устройство „Шипка“, а след като приключил с възложените му задачи потеглил към звено „Вторични суровини“. Твърди, че по време на движение в района на ГТЛ-1201, участък РТНК-2, се скъсала задна лява полуоска на трактора, като вече освободената задна лява гума се ударила в двата рейкови хидравлични цилиндъра на повдигателното устройство, повдигнала трактора нагоре и го обърнала надясно. Твърди, че при обръщането на трактора кабината му затиснала десния крак и така останал към половин час, докато неговите колеги успеят да повдигнат трактора и да го освободят. Твърди, че тази злополука станала по време и при изпълнение на трудовите му задължения, като била призната за трудова с разпореждане

№ 71 от 09.09.2020 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ-Стара Загора. Твърди, че в резултат на притискането получил травматични увреждания – счупване на втора и трета метатарзална кост на глезена на десния крак. Твърди, че след пристигане на място на инцидента дежурният лекар му оказал първа помощ, обездвижил е крака му, поставил му е обезболяващо и са го откарали до ЦСМП-Стара Загора, където са му направени рентгенова снимка и преглед от специалист, които установили счупванията. Твърди, че бил приет за лечение в болница УМБАЛ-Стара Загора, а съгласно издадената му епикриза от Ортопедичния комплекс в Клиниката по ортопедия и травматология е претърпял 2 оперативни интервенции на 27.08.2020 г. и на 04.09.2020 г., като са му направени разделяне на ставна капсула, лигамент или хрущял – стъпало и пръст, с 3 надлъжни разреза са освободени мускулно фасциалните ложета на дясното ходило и открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тарзални и метатарзални. Твърди, че е изписан от болницата на 05.09.2020 г. Твърди, че в следствие на това получил и следоперативни болки при натоварване на дясното ходило, оток, особено вечер, ограничени движения, изтръпване на ходило и пръсти, което било причина за дългия възстановителен период. Твърди, че болките били много силни при злополуката и първите месеци след нея. Твърди, че изпитал силен страх за живота и здравето си, тъй като престоял доста време затиснат под трактора, с риск да се премаже окончателно затиснатия му крак. Твърди, че в следболничния престой не можел да се движи, а след това започнал придвижване с патерици, а понастоящем почти 1 година по-късно не бил се възстановил и продължавали болките в дясното ходило. Твърди, че изпитва страх при управление на трактори от този вид и отказвал да ги управлява. Твърди, че оценката на претърпените болки и страдания като неимуществени вреди се оценят на сумата от 25000 лв. Поради това моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответното дружество да му заплати сумата от 25000 лв. за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания от твърдяната трудова злополука, ведно със законната лихва от 27.08.2020 г. до окончателното изплащане на дълга. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от Рудник „Трояново-1“, клон на „Мини Марица изток“ ЕАД, в който оспорва иска по основание и размер. Твърди, че ищецът е служител на дружеството по трудов договор №

44 от 19.10.2016 г., като с допълнително споразумение от 16.06.2021 г. е преназначен на длъжността „тракторист – до 100 к.с.“ в отдел „Вторични суровини“, и още заемал длъжността към 04.01.2022 г., когато подал исквата си молба. Твърди, че във връзка с извършени от ищеца нарушения на трудовата дисциплина на 16.11.2021 г., установени от вътрешна комисия, на 24.01.2022 г. му била връчена заповед № 142/21.01.2022 г. за дисциплинарно уволнение. Твърди, че въпреки твърденията на ищеца за изпитвани болки до уволнението му нямало данни да е бил трудоустроен или да е искал да бъде преместен на друга длъжност. Твърди, че обстоятелствата относно трудовата злополука били подробно описани в протокол № 15969/01.09.2020 г., от който било видно, че отговорните длъжностни лица реагирали незабавно и оказали своевременна медицинска помощ на ищеца, като е дошла техника да освободи затиснатия крак на ищеца, след което му е оказана от дежурния лекар първична медицинска помощ, обездвижен му е крака, дадени са му обезболяващи и е откаран в ЦСМП-Стара Загора, където след преглед и рентгенова снимка било установено счупване на крака на втора и трета метатарзална кост на ходилото на десния крак, след което бил приет за лечение в болницата. Твърди, че злополуката била призната за трудова с разпореждане № 71 от 09.09.2020 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ-Стара Загора. Твърди, че работодателят на основание КТД 2020 г. поел разходите за прегледи и лечение на ищеца на стойност 992,29 лв. Твърди, че съгласно договор за застраховка на служителите от „ОЗОК Инс“ АД му било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1339,33 лв. във връзка с трудовата злополука. Твърди, че претендираната сума от 25000 лв. била силно завишена с оглед претърпяната трудова злополука и свързаните с нея болки и страдания за ищеца. Поради това счита, че искът следва да бъде отхвърлен.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически изводи:

С протоколно определение от 21.04.2022 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото, обективиран в определение от 10.03.2022 г. по чл. 140 ГПК, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са отделени като признати, безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти:

1. ищецът е работил при ответника по трудов договор № 44 от 19.10.2016 г., като с допълнително споразумение от 16.06.2021 г. е изпълнявал

- длъжността „тракторист – до 100 к.с.“ в отдел „Вторични суровини“;
2. на 27.08.2020 г. около 16,50 часа ищецът в изпълнение на служебните си задължения управлявал трактор „Булгар ТК-80“ с вътрешнорудничен номер 715, с монтирано повдигателно устройство „Шипка“, като се придвижвал към отдел „Вторични суровини“, и по време на движение в района на ГТЛ-1201, участък РТНК-2, се скъсала задна лява полуоска на трактора, като вече освободената задна лява гума се ударила в двата рейкови хидравлични цилиндъра на повдигателното устройство, повдигнала трактора нагоре и го обърнала надясно, а при обръщането на трактора кабината затиснала десния крак на ищеца и така останал към половин час, докато неговите колеги успеят да повдигнат трактора и да го освободят /виж протокола на лист 12-13/;
 3. на ищеца била оказана първа медицинска помощ в здравната служба в рудника, след което бил хоспитализиран в УМБАЛ – Стара Загора, получил травматични увреждания – счупване на втора и трета метатарзална кост на глезена на десния крак, като в Ортопедичния комплекс в Клиниката по ортопедия и травматология е претърпял 2 оперативни интервенции на 27.08.2020 г. и на 04.09.2020 г., като са му направени разделяне на ставна капсула, лигамент или хрущял – стъпало и пръст, с 3 надлъжни разреза са освободени мускулно фасциалните ложета на дясното ходило и открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тарзални и метатарзални, а престоят му в болницата бил до 05.09.2020 г. /виж епикриза на л.14/;
 4. с разпореждане № 71 от 09.09.2020 г. на НОИ /л.10/ на основание чл. 60, ал. 1 КСО е била призната настъпилата и декларирана злополука за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО.

Спорни са останали между страните само фактите относно причинната връзка между претендираните увреждания и трудовата злополука и техния размер.

Освен отделените като безспорни обстоятелства, от събраните по делото доказателства се установяват още следните релевантни за спора факти, по които страните имат спор:

От писмените доказателства се установява, че ищецът е бил в отпуск за временна неработоспособност /болнични/ в периода от 27.08.2020 г. до 22.02.2021 г. общо за 180 дни /от 27.08.2020 до 05.10.2020 – 40 дни; от 06.10.2020 до 04.11.2020 - 30 дни; от 05.11.2020 до 04.12.2020 – 30 дни; от 05.12.2020 до 03.01.2021 – 30 дни; от 04.01.2021 до 02.02.2021 – 30 дни и от 03.02.2021 до 22.02.2021 – 20 дни/. В този период влиза и болничният престой от 27.08.2020 г. до 05.09.2020 г.

По делото са приети като писмени доказателства заповед № 142 от 21.12.2021 г. /л.42-48/, с която ищецът е бил дисциплинарно уволнен от ответното дружество след малко повече от година след настъпване на

трудова злополука и без каквато и да било връзка с нея, поради което този документ не установява никакви релевантни за спора факти относно претендираното обезщетение от трудова злополука.

По делото е прието заключение на СМЕ, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно, от което се установява, че получените травматични увреждания на ищеца – счупване на II-III предно ходилни кости на десния крак и размачкване на меки тъкани /безспорни по делото/ са лекувани оперативно и с медикаменти, като оздравителния процес е протекъл за 140 дни. Към момента основната функция на крака, а именно ходенето, е възстановена. Неподвижността на счупените пръсти на десния крак и липсата на чувствителност е затруднила фините движения, което ще продължи най-вероятно неопределено време напред в бъдеще, без изгледи да се възстанови. Това усложнение не затруднява движението на десния крак, но влошава качеството на живот на ищеца.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели, за установяване на претърпените от ищеца болки и страдания във връзка с трудова злополука.

По делото е разпитана съпругата на ищеца Ж. П.а. Следва да се отбележи, че близките хора на всеки човек стоят най-близо до него и почти постоянно в такива моменти, поради което придобиват преки впечатления от състоянието на близките. Разбира се, техните показания се подлагат на по-висок критерий за достоверност, тъй като е налице възможност да проявят заинтересованост. Нейните показания съдът прецени съгласно чл. 172 ГПК на фона на целия събран доказателствен материал /напълно съответства на доклада за трудова злополука, медицинските документи и заключението на СМЕ/ и намери за безпристрастни, се установява, че тя разбрала за злополуката от съпруга ѝ /ищеца П.П./, който ѝ звъннал по телефона и ѝ казал за случилото се, след което тя отишла в болницата, където ищецът чакал на носилка и „умирал от болка“. Св. П.а посочва, че тогава кракът на ищецът бил „тъмно лилав, повече към черно“, а докторът дошъл и го видял, след което казал, че „положението е зле“ и го попитал „кажи от къде искаш да бъде отрязан“, дали под или над коляното, но ще търсят варианти и да спасят крака. Посочва, че след около 10 минути ищецът бил спешно влезнал на операция и кракът му бил целият нарязан след операцията, постоянно му

течала кръв и се чувствал много зле. Тогава ищецът ѝ казвал, че не усеща дали кракът му бил там. Лечението в болницата продължило 10 дена /всъщност се установява от писмените доказателства че е било в периода от 27.08.2020 г. до 05.0.2020 г., тоест точно 10 дена/, след което бил изписан и го прибрали вкъщи на инвалидна количка. Първоначално ищецът с патерици успявал да отиде само до тоалетна, но за всичко друго му помагала св. П.а, която е негова съпруга. След като се прибрал вкъщи ищеца му трябвало около 3-4 месеца да ходи с патерици, докато започне да ходи самостоятелно без тях. Свидетелката посочва, че при къпането в банята слагала стол, понеже кракът му трябвало да бъде вдигнат повечето време. Доста време единственото излизане на ищеца от вкъщи било да отидат на прегледи в болницата, като после е започнал да излиза на пейката пред блока. Около един месец на ищеца са му слагали инжекции, а в продължение на 2-3 месеца е пиел лекарства. От амбулаторните листове е видно, че ищецът е посещавал рехабилитационни програми през периода на временната неработоспособност. Според свидетелката кракът още не бил възстановен нацяло, като докторът им казал, че този крак нямало как да се възстанови нацяло. В този смисъл е и приетото заключение на СМЕ с вещо лице д-р Б.. Поради премазването на тъканите в крака, при най-малкото натоварване той се подувал. Имало деформации по самия крак от премазването и тъй като са му слагали игли и пирони, за да заздравеят костите. Правили са се превръзки постоянно. Били притеснени да не стане инфекция в домашни условия.

По делото е разпитан като свидетел Н.Я.Я.. Служебно известно е на съдията-докладчик, че ищецът П.П. има заведено дело срещу работодателя /гр.д. № 229 от 2022 г. по описа на РС-Раднево/, което към момента е висящо и е с предмет иск по чл. 344, ал. 1 КТ за отмяна на наложено му дисциплинарно уволнение, като идентично дело /гр.д. № 230 от 2022 г. по описа на РС-Раднево/ води и свидетелят Н.Я. срещу работодателя с предмет на иска по чл. 344, ал. 1 КТ за отмяна на наложено му дисциплинарно уволнение, като фактите по налагане на уволненията на двамата са идентични. Това налага преценка на показанията на св. Янчев съгласно чл. 172 ГПК съобразно целия останал доказателствен материал. Показанията на свидетеля напълно съответстват на писмените доказателства /протокола от трудовата злополука, медицинските документи/ и на заключението на вещото лице, поради което съдът ги кредитира. За пълнота ще се отбележи, че не се

открояват никакви противостоящи се факти, които да налагат преценката им поотделно. От показанията на св. Янчев е видно, че кракът на ищеца П. е бил много зле в началото, а като го видял след операцията кракът му бил нарязан, за да се оттекат съсиреците вътре. Кракът на ищеца бил много подут и целият бинтован, много го боляло. Посочва, че докторът му казал, че ако не се оттекат съсиреците, ще се наложи да му отрежат крака. Първоначално са носили ищеца да отиде до тоалетна у тях, а доста по-късно са започнали да го носят на гръб, за да излезе малко долу на пейката пред жилището му. Посочва, че ищецът имал забити пирони и около 5-6 месеца го нямало на работа. Сега ищецът вече вървял сам, но накуцвал. Тези обстоятелства напълно съответстват на другия доказателствен материал. Посочва, че ищецът бил около 40 минути затиснат под кабината на трактора, опитвал се първо самичък да се извади като ровил с щанга пръста под крака си, но не успял, а после дошли работници, които опитвали с щанги да повдигнат кабината и пак не успели, след което някаква фадрома дошла и вдигнала трактора, за да освободят ищеца.

По делото са приети като писмени доказателства фишове за работна заплата на ищеца за периода от месец август 2020 г. до месец март 2021 г., от които е видно, че му е заплатено от ответника „обезщетение при ТНР или ВНР по чл. 55, ал. 5“ в размер на 413,13 лв., начислено във фиша за месец 09.2020 г., „обезщетение при ТНР или ВНР по чл. 55, ал. 5“ в размер на 503,16 лв., начислено във фиша за месец 11.2020 г., „обезщетение при ТНР или ВНР по чл. 55, ал. 5“ в размер на 76,00 лв., начислено във фиша за месец 02.2021 г.

По делото е приет като писмено доказателство протокол № 3 от 08.03.2021 г. за изплащане на служители на Рудник Трояново-1 на разходи за медицински дейности по чл. 41 КТД, като на ищеца ПЛ. Д. П. е определено от комисията по Раздел II да се изплати сумата от 76 лв., която му е начислена във фиша за месец 02.2021 г. Идентично и с протокол № 9 от 06.10.2020 г. му е определена сумата от 413,13 лв. за медицински дейности по чл. 41 КТД, начислена във фиша за месец 09.2020 г. Идентично и с протокол № 11 от 08.12.2020 г. му е определена сума от 503,16 лв. за медицински дейности по чл. 41 КТД, начислена във фиша за месец 11.2020 г. По делото е приет като писмено доказателства и КТД-2020 г., сключен на 24.07.2020 г., в чиито чл. 41, ал. 1 е предвидено, че работодателят поема разходите за прегледи и

лечение на работници и служители след трудова злополука, при представяне на оригинални разходооправдателни документи. От това е видно, че работодателят е изпълнил задължението си по КТД да поеме реални разходи за лечение и прегледи на ищеца, но те са различни от претендираните от ищеца неимуществени вреди в настоящото производство, поради което не биха могли да бъдат прихванати от неимуществените вреди.

По делото е приет като писмено доказателство договор за застраховка между „Мини Марица-изток“ ЕАД, от чийто състав е ответния рудник, и застрахователя Застрахователно дружество „ОЗОК Инс“ АД, с който са застраховани работниците и служители на „Мини Марица-изток“ ЕАД със застраховка „Трудова злополука“ /л.154-169/, въз основа на който на ищеца е определено обезщетение в размер на 1339,33 лв. и му е изплатено на 09.04.2021 г. /виж писмото на л.177 и платежното нареждане на л.190/. Видно е от чл. 24, ал. 1 от договора за застраховка, че ищецът е имал право на 100% от БТВ, тъй като е имал общо 180 календарни дни болнични, в какъвто размер му е определено и изплатено обезщетение от застрахователя.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

За да се ангажира отговорността на работодателя следва да се установи наличието на установените в чл. 200 от КТ общи предпоставки - вреда (увреждане на здравето на работника), неблагоприятен резултат (настъпила неработоспособност при това през време и във връзка или по повод на извършваната работа) и причинна връзка между увреждането и резултата (резултатът трябва да е пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не от други обстоятелства). За да е основателен иска следва кумулативно да са налице изброените предпоставки (Решение № 282 от 28.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 622/2009 г., III г. о., ГК, постановено в производство по чл. 290 от ГПК).

От установеното по-горе се налага правен извод, че вследствие на претърпяната от ищеца трудова злополука на 27.08.2020 г. е настъпила за него вреда /травматични увреждания/ като счупване на втора и трета метатарзална кост на глезена на десния крак и размачкване на меките тъкани на десния крак. Така посочената вреда е причинила на увреденото лице неблагоприятен резултат – временна неработоспособност за 180 дни,

установена по надлежния ред с болнични листи, поради което налице са предпоставките за ангажиране отговорността на работодателя по чл. 200 КТ за претърпените от него болки, страдания, затруднения в бита и преживения стрес.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от непозволено увреждане е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в [чл. 52 ЗЗД](#), спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. В този смисъл справедливостта по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. Тя се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната (Решение № 407 от 26.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1273/2009 г., III г. о., ГК, постановено в производство по чл. 290 от ГПК).

В тази връзка съдът съобрази, че вследствие на процесната трудова злополука ищецът е получил сериозно размачкване на меките тъкани на десния крак и счупване на два пръста, които са причинили нему болки и страдания, не само свързани с физически болки, които били много силни в началото и отшумяващи с времето, но с вероятно невъзможност на напълно възстановяване. Ищецът е претърпял две оперативни интервенции, по спешност, за да се спаси кракът му. Бил е с превръзки много време, направените му разрези за оттичане на съсиреците са кървели постоянно, кракът му е бил обездвижен и е имал нужда от чужда помощ при социално-битовото си обслужване. Кракът му е следвало да бъде предимно вдигнат. Изпитвал е изключително силни болки в началото, като следва да се отчете, че е бил затиснат под кабината изключително дълго време, което неминуемо носи допълнителни притеснения и негативни чувства. Както се посочи по-горе, направени са му спешни медицински интервенции, първата по спешност за освобождаване на натрупали се съсиреци в размачканите меки тъкани /виж епикриза и заключението на СМЕ/, а след това на 04.09.2020 г. и наместване на фрактурите /счупените пръсти/ с фиксация вътрешна. Възстановителният период е изключително дълъг при получените травми – 140 дни, която ще продължи да се възстановява с години и като липсата на чувствителност ще затруднява фините движения и ще продължи неопределено време в бъдеще и

без изгледи за възстановяване. Дълъг период от време ищецът не е могъл да прави нищо поради травмата, за което му е помагала неговата съпруга в ежедневието. Във връзка с претърпяното увреждане ищецът е имал нужда от чужда помощ в битово отношение, поради невъзможността да се самообслужва. Понастоящем ищецът не продължава да търпи болки и страдания, върви самостоятелно, накуцва, но не може да ходи продължително време, тъй като кракът му получава отоци. Ищецът се е върнал на работа на 22.02.2021 г. и е работил на същата си работа.

Отчете се и обстоятелството, че към момента на увреждането ищецът е бил на 35 години, млад мъж в разцвета на силите си, живее със семейството си, като отражението на случилото се върху неговата психика довело до негативни мисли и чувства.

Като взе предвид съвкупността от посочените обстоятелства, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната /особено бурните инфлационни процеси в страната, с официален инфлационен индекс около и над 10 % последните 2 години/, съдът намери, че справедливото обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди възлизат на сума в размер на 30 000 лв., като претендираният от ищеца размер от 25 000 лв. се явява напълно съразмерен с критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Макар и изключително значителна травмата в началото, с много голям риск от загуба на крайника, все пак ищецът не е загубил способността си за работа и е продължил след 6 месеца отпуск за временна неработоспособност да продължи работата си и да получава трудово възнаграждение в уговорения с ответното дружество размер. Като цяло паричната оценка на неимуществените вреди е обективна, но следва да се държи сметка и на това, че евентуално висок размер на обезщетението би довело до неоснователно обогатяване и съответно несправедливост и към работодателя, който се явява източник на ежемесечни доходи за ищеца, съответно пък занижен размер на обезщетението би означавал несправедливо използване на работния труд с риск за неговото здраве при рискова среда.

По делото липсват данни за приложението на чл. 201, ал. 1 КТ и изключване на това основание на отговорността на ответника за обезвреда на тези претърпени от ищеца вреди, защото няма данни последният умишлено да е причинил увреждането си. Работодателят не отговаря по чл. 200 КТ само

ако пострадалият е причинил умишлено увреждането си, а данни за такова умишлено причиняване от ищеца на увреждането му при процесната злополука по делото няма (чл. 201, ал. 1 от КТ; Р 690-88-IV г.о. на ВС).

Съгласно чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение по ал. 3 се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите. Ищецът е получил сумата от 1339,33 лв. от застрахователя при ответното дружество за застраховка трудова злополука. С тази сума следва да се намали определеното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30000 лв., като се получава чист размер на дължимото обезщетение по чл. 52 ЗЗД във вр. чл. 200 КТ в размер на 28 660,67 лв., който размер е по-висок от претендирания от ищеца размер от 25000 лв. А тъй като в гражданския процес действа т.нар. диспозитивно начало, съдът не може да присъжда служебно по-висок размер от претендирания от ищеца, то като краен резултат искът е основателен за сумата от 25000 лв. и следва да бъде уважен изцяло в този размер.

Следва да бъде уважен и акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 212 КТ за осъждане на ответника да плати на ищеца законната лихва върху дължимото обезщетение от 25000 лв. от датата на злополуката – 27.08.2020 г. /тъй като отговорността на ответното дружество по чл. 200 КТ е безвиновна/ до окончателното погасяване на дълга.

По разноските:

Тъй като ищецът е освободен от заплащането на държавна такса и разноски за производството (чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК), при този изход на делото, дължимата се за същото държавна такса следва да бъде възложена в тежест на ответника съразмерно с уважената част от иска, която е в размер на 1000 лева. Следва да се възложи в тежест на ответника и заплатеното от бюджета на съда възнаграждение за вещото лице в размер на 300 лева (чл. 78, ал. 6 ГПК).

При този изход на делото ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете му (чл. 78, ал. 1 ГПК). Същите възлизат на сумата от 1400 лв. по договор за правна защита и съдействие от 04.01.2022 г. /л.23/ и списък на разноските по чл. 80 ГПК /л.32/.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Рудник „Трояново-1“, клон на „Мини Марица изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 8330175520023, с адрес на управление село Трояново, община Раднево, да заплати на ПЛ. Д. П., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, ул. ****, на основание чл. 200 КТ сумата от 25 000 лв. (двадесет и пет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди от претърпяна на 27.08.2020 г. злополука, приета за трудова с разпореждане № 71/09.09.2020 г. на НОИ-ТП-Стара Загора, ведно със законната лихва от 27.08.2020 г. до окончателното погасяване на дълга, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1400 лв. (хиляди и четиристотин лева) - разноски за производството за адвокат.

ОСЪЖДА Рудник „Трояново-1“, клон на „Мини Марица изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 8330175520023, с адрес на управление село Трояново, община Раднево, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на РС-Раднево сумата от 1000 лева (хиляда лева) - държавна такса за уважения иск по чл. 200 КТ и сумата от 300 лв. (триста лева) – заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____